

Fent: Essie (Bálint Márta) és Dudgeon Richard (Kisfalussy Bálint) egyik jelenete Az ördög cimborájából. Lent: Boér Ferenc és Csíky András, az Anouilh-bemutató két főszereplője

SZÍNHÁZI BEMUTATÓKRÓL

Shaw vaskos életművében szép számmal halmozott fel paradoxonokat. Szaporítsuk őket egyel mi is. Orvosa szerint abnormis volt a szeme, ti. annyira egészségesnek találta egy vizsgálat alkalmával, hogy az már nem lehet normális.

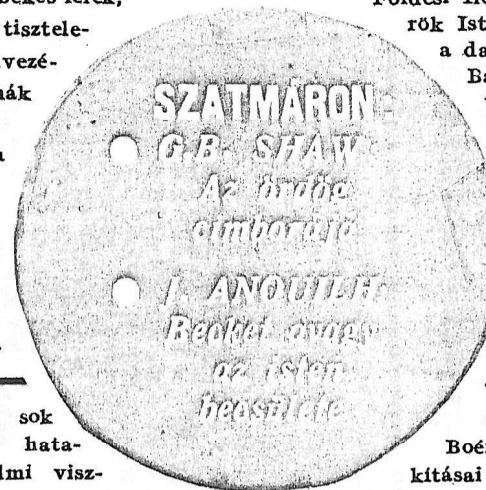
Persze, nem innen ered az ő mindent másként látása. De való, hogy könyörtelen szemmel figyelte az eseményeket, és érzélgés-mentesen, tárgyilagosan, vitte színpadra. Nem lepődhet meg senki azon, hogy Dudgeon Richard, az ördög cimborája puritán, békés lélek, s azon sem, hogy Andersen tiszteletes kegyessége mögött hadvezéri gondok, néphős-problémák húzódnak meg.

Kovács Ádám erre a mindent másként látásra építette fel rendezését, komoly, felkészült munkával. Sikeresen elkerülte a „hősiesség” csábításait, mint ahogy tisztánlátása

megóvta a dagályosságtól, ami egyik főveszé-lye a Shaw-interpretálásnak.

Telitalálást volt Korcsmáros Jenő Burgoyne tábornok szerepében. Igazi shaw-i humort, angol intellektuális szellemességet lopott a színpadra. Ács Alajos Andersen tiszteletes jó megformált, egységes alakítás volt. Helyén volt Diószeghy Iván Swindonja. Dicséret illeti az újonnan szerződötetett Bálint Mártát. Essie szerepében felcsillantotta tehetségét, maradandót nyújtott az epizód szerepében.

Földesi Ilona, Cseresnyés Gyula, Török István figurái jól illeszkedtek a darab egészébe. Kisfalussy Bálint Dudgeon Richardja viszont kiérleletlen félmun-kának tűnt. Bán Anna alakításában színtelen figurává halványult Judith alakja, Shaw könnyed-groteszk humorral ábrázolt tiszteletes asszonya. Végül is jó előadásnak, elismerésre méltó kollektív teljesítménynek tap-solthatott a közönség.

J. Anouilh darabjában sok mindenről esik szó: hatalomról, szellemről, hatalmi viszszaélésről, nemes emberi versengésről, uralmi tébolyról, megalázásról, mártíromságról, de úgy, hogy az író mintegy pártatlanul ábrázol. Valóban nem lenne okos dolog egyszerűen kimondani, hogy a hatalom romlott, a szellem magasrendű s főleg egy XII. századba ágyazott darabban. Egyház és állam viszonyán, civódásán túl emberi kérdéseket, nagyon is mai problémákat feszegetnek az Anouilh-műben.

A két hős: II. Henrik, a király és barátja, Becket Tamás együtt nőnek fel, együtt „nagyorúsodnak” szellemben, testiekben, földi javakban. Honnan mégis a nagy ellentét? Erre keres választ a darab.

Dicséretes vállalkozás a szatmári színház produkciója, s ha nem is sikerült mindig lépést tartaniuk Anouilh-lal, nem vallottak szégyent.

Csíky András (Becket) és Boér Ferenc (II. Henrik) alakításai állanak a darab előterében.

A rendező szerencsés kézzel fogta össze a két hős élet-halál küzdelmét. Becket könyörtelen, hataloméhes figurája Csíky fel-fogásában hűen követi a darab szellemét. S ha mégis számon kérünk valamit, az éppen onnan adódik, hogy Becket már barátságuk idején túllát a királyon, canterbury-i érsekké való kinevezése előtti élete is játék, s az azutáni is az marad. Persze, életre-halálra menő játék! Ezt nem éreztük eléggé kicsendülni az alakításból. II. Henrik szerepében Boér Ferenc kitűnő érzékkel tapint a lényegre: tiszteli, csodálja Becketet, s mindent megadna a szellem emberének a szeretetéért elsősorban.

Őszintén üdvözlhetjük a nagy, merész s főleg sikeres vállalkozást.